

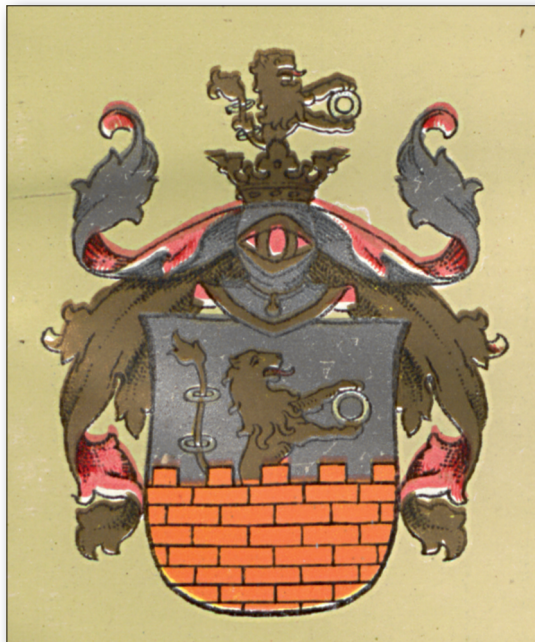
PAWEŁ Z GOŁYMINA h. Prawdzic

(zm. przed 26 VI 1484 r.)

Pochodził z zamożnej rodziny szlacheckiej z Gołymina na Mazowszu (koło Ciechanowa) pieczętującej się herbem Prawdzic. Był synem Pawła, podstolego warszawskiego. Na Uniwersytecie Krakowskim immatrykulował się w semestrze letnim 1427 r., uiszczając pełną opłatę wpisową (8 groszy). Już w następnym roku po Zielonych Świątach został bakałarzem *artium* z pierwszą lokatą wśród siedmiu studentów przystępujących razem z nim do egzaminów. Bardzo szybkie uzyskanie stopnia bakałarza oznacza, że Paweł z Gołymina przed immatrykulacją studiował sztuki wyzwolone najpewniej w Krakowie. Na Wydziale Sztuk Wyzwolonych kontynuował studia, zdobywając stopień magistra, choć nie odnotowano tego w księdze promocji. Następnie około 1442 r. rozpoczął studia na Wydziale Prawa, które zwieńczył doktoratem dekretoń przed 1448 r. Po promocji doktorskiej niewątpliwie przez jakiś czas prowadził wykłady z prawa kanonicznego.

Kariera kościelna Pawła z Gołymina rozwijała się na Mazowszu. Jeszcze przed 1440 r. wszedł w posiadanie bogato uposażonego probostwa w Nasielsku, natomiast w 1448 r. został kanonikiem w kapitule katedralnej w Płocku oraz sędzią dworu biskupa płockiego Pawła Giżyckiego. Dwa lata później objął również prepo-

zyturę kolegiaty pułtuskiej. Przed 1474 r. otrzymał kanonię w kapitule kolegiackiej św. Michała w Płocku, a w 1480 przeszedł na prepozyturę tej kolegiaty. Aktywnie uczestniczył w życiu kapituły płockiej oraz całej diecezji, m.in. brał udział w elekcji trzech kolejnych biskupów płockich: Ścibora z Gościeńczyc (1463), Kazimierza, księcia mazowieckiego (1471), i Piotra z Chodkowa (1480), a także pełnił funkcję sędziego synodalnego. Miał również kontakty z Piastami mazowieckimi, bowiem

Herb Prawdzic (Prawda), Z. Leszczyc,
Herby szlachty polskiej, Lwów 1908

jako jeden z przedstawicieli kapituły płockiej uczestniczył w posiedzeniach rady książęcej w 1453 i 1464 r. Ponadto w listopadzie 1462 r. na rozprawie sądowej w Piotrkowie był jednym z pełnomocników Konrada III Rudego księcia mazowieckiego i bronił (wraz doktorami dekretów Mikołajem z Mierzyńca i Świętosławem z Wojcieszyna) przed Kazimierzem Jagiellończykiem, panami i prawnikami polskimi (Jakubem z Szadka, Janem z Dąbrówki i Mikołajem z Kalisza) jego praw do spadku po zmarłych krewnych, książętach mazowieckich – Siemowicie VI i Władysławie II.

Paweł z Gołymina zmarł między 22 czerwca 1482 a 26 czerwca 1484 r.

Catalogus BJ 2 s. 84; Długosz Annales XII (1462–1480) s. 47–50; MUK 1400–1508 s. 133 [27e/009]; NKP 1402–1541 s. 205 [28/1]; J. Fijałek, *Dominus Bartolus de Saxoferrato eiusque permagna in Polonos auctoritas*, Cracoviae 1914, s. 10–11; J. Piętka, *Mazowiecka elita feudalna późnego średnio-wiecza*, Warszawa 1975, s. 67–68; A. Radziwiński, *Prałaci i kanonicy kapituły katedralnej płockiej w XIV i I poł. XV wieku. Studium prozopograficzne*, t. 2: *Kanonicy*, Toruń 1993, s. 124–125; T. Żebrowski, *Paweł z Gołymina*, PSB, t. 25, Wrocław 1980, s. 382–383.

Krzysztof Ożóg